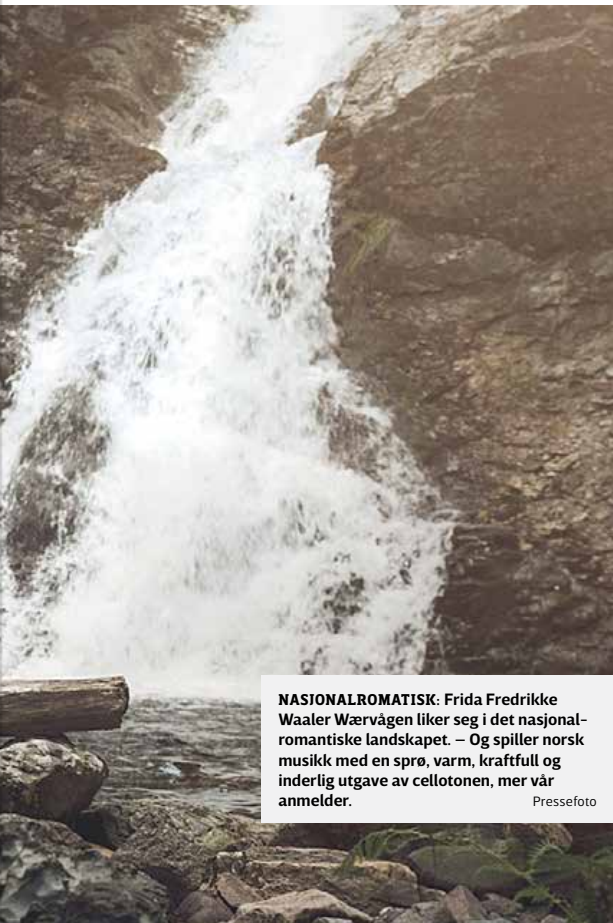

«Musikk må komme fra hjertet, det er ikke nok at det er flinkt gjort, sier cellisten Frida Fredrikke Waaler Wærvågen.

NASJONALROMATISK: Frida Fredrikke Waaler Wærvågen liker seg i det nasjonalromantiske landskapet. – Og spiller norsk musikk med en sprø, varm, kraftfull og inderlig utgave av cellotonen, mer vår anmelder. Pressefoto

tet

har ikke det umiddelbart utadventede som du finner i Griegsonaten, men mye positiv respons tyder på at vi har skapt et resultat som treffer, forteller hun.

– Det er stort spenn i musikken på platen, fra det lyriske og gladlynte i nasjonalromantikken, til det mørkere uttrykket i Arne Nordheims Clamavi?

– Ja, og det liker jeg. Nordheims eneste verk for solo cello er en påkallelse av Gud, inspirert av teksten i Salme 141: «Herre, jeg roper til deg. Skynd deg å hjelpe meg». Det er sårt og dramatisk, og krever litt jobb for å komme i riktig modus. En fin ting ved verket er at Nordheim angir mye rubato, en rytmsk frihet som jeg liker å benytte meg av. I et solo-verk kan det utnyttes til fulle. Men jeg er også opptatt av at kammermusikk skal utfolde seg – at det må være lov å tøy litt i musikken. Det avgjørende er at det alltid er en åpen tilnærming, også i samspill. Det er flott når det skjer spontane og uventede ting midt i en strykekvartett.

Musikk skal utvikles – og noen av de beste øyeblikkene er når vi musikere selv blir overrasket av hva som kommer ut.

– Må du jobbe for å komme i riktig modus for å spille norsk cellomusikk?

– Nei, dette er musikk jeg har under huden, mye takket være min lærer Åge Kvalbein som tidlig viste vei til de norske cello-verkene. Men det skader ikke å få litt inspirasjon fra norsk natur, jeg har mitt lille paradis i Wærvågen (ved Larvik) der jeg finner fred og ro, omgitt av hav og skog. Men jeg sørger alltid for å ha med celloen, stillheten må ikke vare for lenge...

– Hva tenker du om mulighetene for internasjonal karriere – når du tross alt bærer navnet Frida Fredrikke Waaler Wærvågen?

– He he. Det går faktisk veldig greit, selv om jeg noen ganger går for «hun med det lange navnet». Men jeg har også opplevd at folk har øvd inn navnet mitt – og fremfører det uanstrengt og selvfølgelig, forteller hun.

Norsk og naturlig

HØRE NORGE: To nye innspillinger gjør det klart at det er mange måter å «høre» Norge på. Stikkordene er cello og fiolin.

Album klassisk

METAMORFOSE

Frida Fredrikke Waaler Wærvågen og Ingrid Andsnes spiller verker av Sparre Olsens, Monrad Johansens, Sommerfeldt, Nordheim og Grieg. LAWO LWC 1150/ LAWO Store

Album klassisk

ELDBJØRG HEMSING

Hjalmar Borgstrøm Fiolinkonsert i G dur Dmitri Sjostakovitsj Fiolinkonsert i a-moll BIS-2366 (Naxos Norway)

ANMELDELSE
OLAV EGIL AUNE
olav.egil.aune@vl.no

De som sier at «cello er det vakreste jeg vet» skal ikke si det, bare – Frida Fredrikke Waaler Wærvågens celloplate med autentisk norsk musikk for instrumentet, er en varm, kraftfull og inderlig utgave av cellotonen: Sparre Olsens fjellengende *Metamorfose* for cello solo (glemt), Øystein Sommerfeldts muntre *Mini-suite* (glemt), Arne Nordheims dype drag av verdenssmerte, *Clamavi – Fra dypet roper jeg til deg Herre* (standardverk utenlands og innenlands), David Monrad Johansens *Suite* for cello og piano (glemt) og Edvard Griegs forrykende *cello-sonate* på «norsk» (for all del ikke glemt).

Cellotoner i omloop. Platen bærer liv med seg. Og melankoli. Overraskelsen, som kanskje ikke burde være noen overraskelse, er Sparre Olsens nydelige toneføring med stenk av lengsel og lyrikk. Grieg er en frisk vårvind, her – den spretter ikke bare av sted, som så ofte ellers, den er fylt av sitt eget vesen. Det er mange cellotoner i omloop for tiden – men det koster ikke mye å anbefale FFWVs sprø, dype og svulmende tone (hør: *Clamavi*), slik den er lagt til rette av en cellist uten plagsomt store armbøvelser, dette er kammermusikk i ordets beste og mest intime forstand. En liten ting jeg lurer på, hun turnerer inne og ute – hvordan uttales Frida Fredrikke Waaler Wærvågen på fransk?

Nasjonens «ja». På en annen utgivelse blåser Eldbjørg Hemsing støvet av Hjalmar Borgstrøm svære fiolinkonsert, førstegangsforeført i 1914 da nasjonalbegeistring koke og alt svulmet. I ettertankens bleke lys kan vi si at Borgstrøm (1864 – 1925) kom litt sent til sin tid, det er romantisk prakt i en tid hvor nyere toneganger sendte bølger inn over Europa. Så hva er dette? En fiolinkonsert som godt må ses som norgesarv, i hvert fall førstesatsen som etter hver ny høring vokser seg større, etter hvert som et fjell, som kles av nærmest mytiske små melodier og strofer med hildringer av det

norske, det pipler som bekker i steinlandskapet. Fortsettelsen er ikke så morsom, strengt tatt bygd på nokså slitt materiale – det blir transportetapper mot en finale. Hemsings intensit gyllne, fyldige tone gjør Borgstrøm nes-

ten større enn han er. Men det er da fint. Det var da voldsomme naturmetaforer, kan en si. Men Hjalmar Borgstrøm – som var Wagner-beundrer – var en sann forkjemper for programmusikk, «beskrivende» musikk.

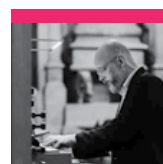
Norsk orgelfestival 2018

Norsk orgelfestival er Nordens første orgelkonkurranse og en kunnskapsbyggende og sosial møteplass med konserter, konkurranser, foredrag, mesterklasser og samvær i Stavanger.

Semifinalen i årets orgelkonkurranse spilles på **Reil-orgelet** i Stavanger domkirke og finalen er på orgelet med fire manualer fra **Ryde & Berg** i Stavanger konserthus.

Pilegrim i orgelsko er et mestermøte for barn og ungdom, der amatører og profesjonelle utforsker orgeltradisjonen sammen.

Stavanger og Sandnes, 13.-16. september 2018
Program på www.orgelfestival.no
Kunstnerisk leder: Arnfinn Tobiassen

Hans-Ola Ericsson

Karina Nelson

Magnus Andersson